

RECENSION

Ur *Sound of Noise*

Sound of Noise

Originaltitel **Sound of Noise**

Regi **Ola Simonsson & Johannes Stjärne Nilsson**

Producent **Olivier Guerpillon, Jim Birmant m fl.**

Manus **Ola Simonsson & Johannes Stjärne Nilsson**

Foto **Charlotta Tengroth**

Musik **Magnus Börjeson & Fred Avril**

Roller **Bengt Nilsson, Sanna Persson Halapi, Magnus Börjeson, Johannes Björk, Fredrik Myhr, Marcus Haraldson Boij, Anders Vestergård m fl.**

Sverige Frankrike 2010

Längd **1 tim 42 min**

Censur **från 7 år**

Distributör **Nordisk Film AB**

"Musik ska byggas utav glädje", sjöng Lill Lindfors en gång i tiden. I *Sound of noise* (bara titeln är ett statement) ska musik byggas utav sex trummisar och ett tonsatt musikterrorist-manifest i fyra akter.

Ola Simonsson och Johannes Stjärne Nilssons (*Music for one apartment and six drummers*, 2001) långfilmsdebut är en smältdegel av Lund-killarnas forna utbildningar och passioner. Simonsson kommer från Konstfack och Stjärne Nilsson från Musikhögskolan.

Deras film inleds som en ironisk släktkrönika där polisen Amadeus tänker tillbaka på sin ungdom som barn till föräldrar som badar i musiksnobbism och bror till en nu världsberömd dirigent. Amadeus själv är tondöv sedan födseln och vill allra helst ha tystnad omkring sig. Konflikten stavas ett gäng gerillatrummisar som planerar att "ge

staden en konsert den aldrig glömmet".

Som en del i projektet tar de sig in på ett sjukhus och genomför ett stycke med hjälp av kirurgiska instrument och en nedsövd patient. Sällan har en mage låtit lika musikalisk på filmduken. För gruppen handlar allt om att hitta de bästa ljuden för att skapa sitt rytmiska evangelium och att i förlängningen bli en motreaktion på en rådande sinnebild för vad som är "kvalitetsmusik". Två av trådarna som driver handlingen framåt är en trevande kärlekshistoria och att alla ting som gruppen spelat på blir ohörbara för polisen Amadeus. Något som inte minst illustreras genom den mäktiga slutscenen.

Som Malmö-bo och exstudent är det såklart kul att se hur en stad kan användas som urban skådeplats och symbol för någonting ruttet inom kulturpolitik, samt vad ett förlegat och bakåtsträvande musikklimat inom Lunds anrika akademikerdörrar har för snäva referensramar.

På ytan är *Sound of Noise* en intelligent bagatell i rasande fart med en och annan Jönssonligan-parallell (vilsna och oförstående poliser som ligger steget efter förövarna hela tiden). Men tittar vi mer noggrant så bjuds det på välorkestrerade filosofiska tankegångar. Frågor som hela tiden dyker upp är: Vad är egentligen musik? Vem har rätt att bestämma det? Vad karaktäriserar ett oljud? Måste musik spelas på traditionella instrument? Finns det musik i tystnaden?

Filmen ger inga direkta svar men får oss att fundera och reflektera över musikens ursprung, funktion och innersta väsen. Storyn har ingen djuplodande agenda men att lyckas ro hem ett unikt experiment i 100 minuter utan en död stund är imponerande och begåvat. "The hills are alive with the sound of noise".

Fredrik Söderlund

FILMRUTAN